

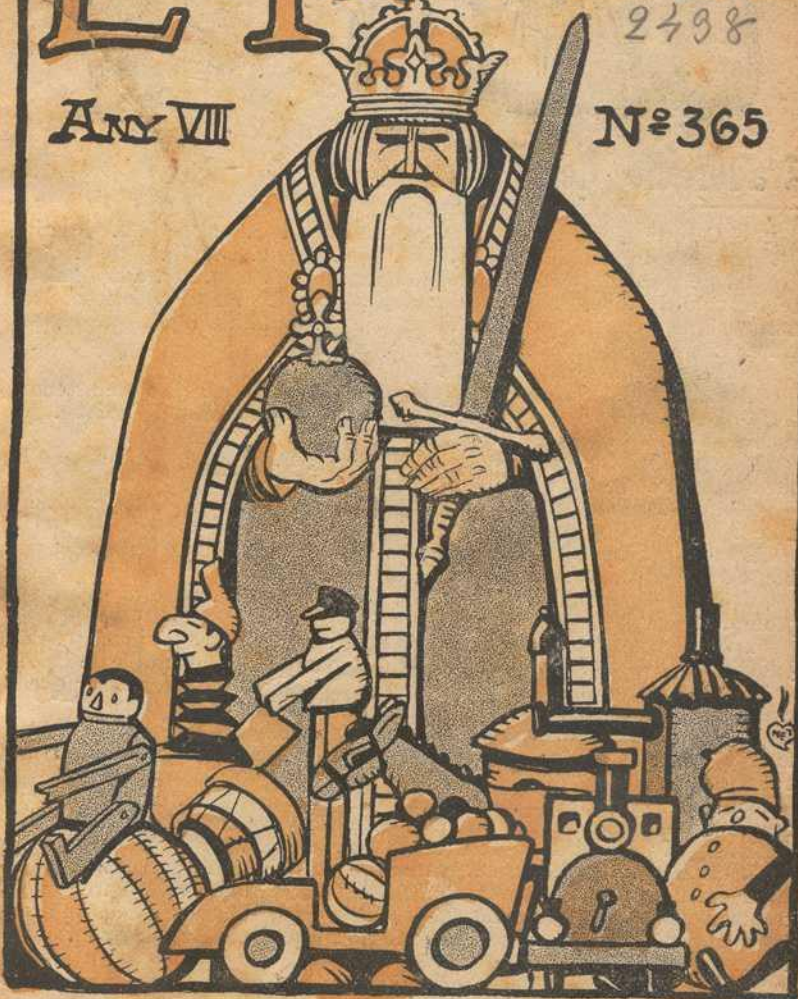
Jaime García

EN PAT VET

2438

Any VIII

Nº 365

Barcelona 7 Janer 1911

PREU: 10 Cènts.

L'adoració dels Reis

EN el Capítol II del Evangeli de Sant Mateu, es ahont se fa la descripció de l'Adoració dels tres Reis al Infant de la establia, y de la ofrena de presents que li feren, d'ahont neix la costum tradicional de rebren tots els anys, els nens y nenes, de mans dels Sants y gloriosos Monarques que volen perpetuar ab el seu amor als infants, aquell que demostraren al bon Jesús a poch d'haver nascut.

Deixem parlar al Evangelista:

«Donchs, quan hagué nascut Jesús a Bethlem de Judà en temps d'Herodes el rey, heusaquí que uns Màgichs vingueren del Orient a Jerusalem.

Dient: ¿Ahont es el rey dels jueus que ha nascut? Perque vegérem la seva estrella al Orient y venim a adorarlo.

Y el rey Herodes, quan ho va sentir, se va torbar y tot Jerusalem ab ell.

Y convocant a tots els prínceps dels sacerdots y als escribes del poble, els preguntava ahont havia de néixer el Crist.

Y ells li digueren: a Bethlem de Judà; perque aixís està escrit pel profeta.

Y tu, Bethlem, terra de Judà, no ets la menor entre les principals de Judà: perque de tu sortirà el capdill que governarà el meu poble de Israel.

Llavors Herodes, cridant en secret als Màgichs, va informar-se per ells curosament, del temps en que'ls hi va aparèixer la estrella.

Y encaminant-se a Bethlem, els digué: Anèu, y informeu-vos be del Infant: y quan l'haguessiu trobat, feu-m'ho saber, pera que jo també vagi a adorar-lo.

Els, bon punt que això sentiren del rey, se'n varen anar. Y heusaquí que la estrella que havien vist en l'Orient, anava davant d'ells, fins que ribant, va pararse damunt d'ahont estava l'Infant.

Y quan vegeren la estrella, varen alegrarse en gran manera.

Y entrant a la casa, trobaren al Infant ab Maria, la seva mare, y posant-se l'adoraren: y oberts llurs tresors, li oferiren dons, or, incens y mirra.

Y haguda resposta en somnis, que no tornessin a Herodes, s'entornaren a la terra llur per altre camí.

Després que ells se'n anaren, heusaquí que un àngel del Senyor va aparèixer en somnis a Joseph, y li digué: Aixecat y pren al Infant y a la

—Una gracia de caritat...

seva mare, y fugí a Egipte, y estigat allí fins que jo t'ho diga: Perque ha de succeir, que Herodes cerqui al Infant pera matarlo.

Aixecantse Joseph, prengué al Infant y a la seva mare de nit, y va retirar-se a Egipte.

Llavors Herodes, quan vegé que havia sigut burlat pels Màgichs, va irritarse molt, y enviant va fer matar tots els infants que hi havia a Bethlem, y en tota la seva comarca de dos anys per avall, de conformitat ab els temps que havia esbrinat dels Màgichs.

ABECÉ

—Mercès.

Els fills de Sauro

AQUELLA bona princeseta, que un dia enamorà al rey Flecmar, havia quedat viudeta ab dos fills, que l'estimaven entranyablement. Sauro, sentia una tan terrible anyoransa pel qui era son estimat Flecmar que, desde que havia mort, que ella s'anava enmalaltint cada dia més.

Els seus enemichs la robaven y la maltractaven sempre, desde que la creyen feble ab la pèrdua del seu espòs. Y això la apesarava encara més.

—¡Pirón! ¡Canor! ¡veniu!—digué als seus fills.—Jo estich malalta y'ls meus enemichs me van matant poch a poch, no pensant que ab la vostra ajuda y'l vostre amor me podré redressar un dia pera posarlos els peus a rotllo. Vosaltres, fillets meus, m'estimèu, ¿veritat?

Canor digué:

—Mare del cor, jo per tú, que't veig malalta, ploro dia y nit. La meua ànima no descansa y'l meu cervell bull. Digam, donchs, ¿què puch fer pera salvarte?

Pirón, afegi:

—Voldria tenir cent vides, mare volguda, pera posarteles als peus. Mà-nem que m'haig de batre ab els teus enemichs y diguem que haig de morir en plena batalla pera que tu puguís triomfar, y ho faré al moment.

—No esperava inenys de vosaltres, bons fills meus,—els digué Sauro—però ara, escoltèu: Anéu pel camí de baix, trobareu l'alzina Centenaria, reseuhi al peu una oració y poseuvos en camí. La jornada que hauréu de fer serà llarga, y'ls camins que trobareu bastant embrollats. No os separéu jamay perque, pera jo curarme y salvarme, vos necessito als dos, y vosaltres no podrieu ab tamanya empresa, si anessiu per separat. Alguna mala ventura vos faria desgraciats y'l meu màrtiri seria més. Busqueu la cova fosca, anomenada *Lisme*, y allà hi trobareu al meu més implacable enemich. Venceulo, preneuhi l'anell y hauréu triomfat. No deixeu pas a la cova el ceptre de mando que un dia'm robà.

Sauro abraçà fortament a Canor y a Pirón, s'aixugà dues llàgrimes, y un cop empresa la marxa dels valerosos donzells, se'n anà al oratori a fer oració.

Els fills de Sauro, valerosos y sens temor, marxaven contents. Els dos somiaven poder portar l'anell y'l ceptre a sa mare, la bona reina, a la qual els altres reys envejosos volien perdre.

Quan ja feya unes jornades llargues que caminaven, trobaren tres camins: el del mitg que continuava, y un a dreta y l'altre a esquerra.

—No't sembla—digué Canor—que abans de determinar el camí que devem seguir, valdrà més que hi reposem abans?

—Si, estimat gerinà—digué Pirón,—donchs avuy la jornada ha sigut llarga.

—Mes, tot reposant, podem parlarne.

—No estarà mal.

—A mi—digué Canor—me sembla que devem seguir per la dreta y deixar els altres camins, ja que per l'esquerra, hi trobariem reptils y serps que xuclen la sanch y que maten als prínceps.

—Jo crech—contestà Pirón—que per ahont devem passar, es per

l'esquerra, ja que no hi hà res de tot lo que dius. Pel camí que tu senyales hi hà bruixots y olives, que xuclen l'oli de les llanties pera apagar més prompte les vides nostres.

—Donchs, jo marxo per la dreta, Pirón.

—Jo seguiré l'esquerra, Canor.

Y aixis se separaren els dos prínceps, olvidant els sants consells de la seva mare que patia, y no pensant que seria estèril la lluita sense l'apoy reciproch.

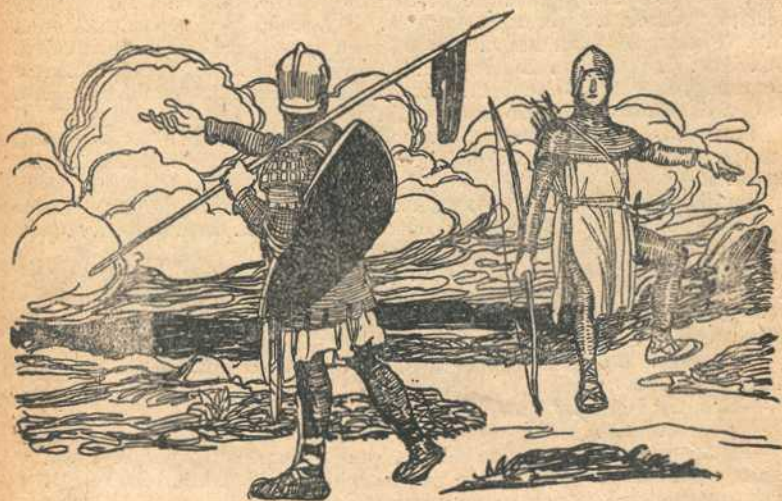

Pirón se cansà inútilment dies y dies sense trobar la cova.

Canor, per altra part, havia ja perdut el seu entusiasme.

Ni Canor trobà bruixots ni olives, ni Pirón reptils ni serps.

Y tornaren endarrera comprenent llur erro, y pensant que ab aquella petita discordia no havien fet més que retrassar la victòria de Sauro y'l seu deslliurament del més terrible enemic.

—¿Què havem fet, estimat Canor?—exclamà Pirón quan se trobaren de nou.

—Pirón, havem estat indignes; ¡quants dies haurà sofert de més la nostra mare per la nostra culpa!

—Ens hem equivocat.

—Seguim el camí del mitg, que es el verdader.

Y veusaquí que, caminant, caminant, vegeren moltes terres estranyes, y allà al cor d'una serralada hi oviraren la cova *Lisme*, fosca y entenebrida, que amagava les iniquitats comeses pels seus reys, que la dominaven y regien durant llargues centuries.

—¡Oh! Telón. Sauro, la nostra mare, ens envia—digueren els germans a chor.—Preparat a morir y confésat de les teves iniquitats, ¡oh mal rey! que inquietes les terres de Sauro, a qui voldries matar. Te pendrem l'anell y'l ceptre y salvarem a nostra mare del cor.

Telón escupia verí, s'inflava de rabia, recargolava renechs y amenas-

sava ab ses llargues ungles. La rabia'l fonia y quan se disposava a abraonarse contra'ls prínceps, certera sageta'l deixà mort, en mitg d'improperis y renechs, l lensant Telón bravades de foch intern que'l consumia ja.

Sauro extranyava la tardansa dels seus fills, y, com tota bona mare, temia mil desgracies que haurien pogut ocórrer als seus fills, mes, quan senti que al lluny de la vall *Florida* ressonaven alegres les veus triomfantes de Canor y Pirón, trencà les cadenes de la porta, deixà en llibertat als aucells y sembrà de flors el camí del castell.

Els gentils germans, al veure curada a Sauro, cantaren més alegres, y, donantli el ceptre y l'anell, exclamaren espontàniament:

— ¡L'hem salvada!...

LLUIS FÀBREGA Y AMAT

El papà Nadal

Els Reys

Quan s'acosten a n'els llits,
hont dormiu plens d'ilusions,
els Reys, al vèureus petits
y al vèureus tan bons minyons,
tot y volentvixs dormits
se senten amorosits
pera menjàus a petons.

R. SURIÑACH SENTIES

Els Reys

El Jesuset

El Papà Nadal

D'un al altre cap de món són invocades aquets dies pels nens y nenes aqueixes tres personies: Els Sants Reys d'Orient, l'Infant Jesús y l'Any vell que se'n va; car són els encarregats de portar aquets dies joguines pera'ls nens y nenes.

Els Reys ens les porten a nosaltres el dia 6 de jener, y l'Infant Jesús y el Papà Nadal, se cuiden de portarles als nens y nenes d'altres terres el dia de Cap d'Any, car, verament, tan mateix hi hà massa feina a repartir joguines a tots els nens y nenes bons minyons del món.

D'aquesta forma s'ho reparteixen y la feina no es tan pesada.

Aixís com els Reys passen les joguines en camells y cavalls y ab criats ab escales, el Bon Jesús les

passa, acompanyat de Sant Joseph, en la burreta de la fugida a Egipte, y l'acompanyen tots els àngels del cel.

El Papà Nadal, com que es molt vell y ja està a punt de morir, se fa acompanyar per l'Any nou, y com que's cuida de repartir joguines per les terres que hi fa tant fret, va en trineu y entra a totes les cases dels nens bons minyons pera descansar y escalfarse a prop del foch. Allí, a la voreta del toch, es hont guarneix l'Arbre de Nadal, un abet que dú pera cada casa y hi penja totes les branques de joguines, llumets y llemínadures.

A tot el món n'hi hà de nens y nenes bons minyons; y, francament, tan mateix hi hà massa feina a repartir joguines a tots en una nit.

SALOMÓ

La carta que ha escrit l'orfe-
neta als tres Reys d'Orient

«Reyets meus: Jo no us he vist pas, només que ab mos somnis. M'heu semblat franchs, riallers; tot vosaltres bondat y dolcesa...

Vostres patges tenien encomanada l'alegria als llavis perque somreyen, portant a espatlles, nombroses cartes que us adressaren

—¿Veus aquell jove que canta? El seu pare havia estat un trist traficant d'aviram.

—Vetaquí perquè té tanta afició pels galls.

demanant joguines y galindaines.

La meua potser haurà arribat tardana de lletra: mes perdoneu-me, que la malaltia de la marona no m'ha deixat ésser llesta com altres anys.

Poques coses haig de sol·licitar-vos enguany, reyets estimats...

He vist en casals, a nines vestides de seda: de trena rossa com l'or y ulls de cel, que deyen *papà*

y *mamá*; he vist coixi-nets per ferhi puntes hermoses, capsetes que estotjaven estisores, ganxets d'ivori y espill pera enmirallar-shi... ¡Tot era esplendent! ¡Tot!

Cada joguina es una rialla de nena, y jo riuria també si'l meu cor sentís la festa del vostre jorn, mes no puch..., que es tan fonda la meua tristesa, que ni ànim apenes tinch per fer córrer la ploma...

A mi no m'encisen les nines de porcelana, ni anells, ni tele-rets de brodar, ni fins aquells vestits y capells de valua...

Jo sols vos ne demano una de cosa... una sola que val més que totes plegades...

Y es que, a plena vetlla, quan el cel es més argentat que may, donguéu llum radiant a un estel, que allavors sabré'l camí d'ahont se troba el meu pare, y al resar a la seva memoria, me semblarà veure enllà d'allà, la seva cara riallera com la vostra... una cara també tota bondat y dolcesa...

EMILI GRAELLS CASTELLS

Un model

No he vist may cap criatura tan dòcil com ella es, ni que essent tan petitona tingui tant enteniment. No ha fet may una raresa, ni s'embruta el vestidet; es prudenta y es callada y may respòn malament. No's fa *pipi* a les calcetes; si se la fa seure, seu; no menja lleminadures, ni diu mentides per rès. No s'arrossega per terra, ni fa xip-xap al safreig, ni's mama el dit, ni s'aixuga ab els dits el seu nasset. May s'enfila a les cadires, ni les juguines malmet; quan li renten la carona no plora ni fa xisclets; y per'nà al llit o llevarse no fa pregarse pas gens. Aquet model admirable, aquest angelet del cel, aquest compendi de gracies, oh lectors d'EN PATUFET, es una nina molt mona, un hermosíssim *bebé*, que a la pubilla de casa enguany li han portat els Reys.

NVIC

L'adorno de la casa

Les plantes

LES plantes són el gran adorno de les cases. Per pobre que sigui una casa, les plantes l'alegren

—¿No't fa vergonya estar tres anys a una mateixa classe y no passar a l'altra?

—¿Y per què? El mestre que tenim fa dotze anys que hi es y tothom diu que es un sabi.

y donen una vida a les habitacions, que no logren donarli els mobles més richs y els cortinatges més sumptuosos.

Però aqueixes plantes que adornen la casa, han de ser naturals; les artificials són coses contrafetes, són com les figures de cera, que s'assemblen molt al natural en forma, color, etc., però'ls manca lo millor, que es la vida y per això fan certa repugnancia y fins moltes vegades por. Les plantes artificials no fan por ni repugnancia, però són tristes, són una contrafecció de la veritat, són un engany,

y per lo tant, no complauen l'esperit.

Per altra part, les plantes naturals, si no's cuiden bé, pateixen en els interiors, se posen malaltes, y fins se moren. Aquí, donchs, ha de venir la mà carinyosa del qui les cuida a procurar que si donen vida a la nostra casa y alegria al nostre esperit, no'n sofreixen elles, pagantho ab la seva vida.

Les lectores d'EN PATUFET no s'hi trobaran en aquet cas, si segueixen els consells que vaig a donalshi, y tindran sempre belles y boniques plantes. La tasca es molt senzilla, però cal ferla ab amor.

Primer de tot, cal tenir present que les plantes ab flors no estan bé en els interiors; si no tenen aire y llum no poden viure; per això la seva estada a les habitacions ha de ser curta, y encara de dies. Les plantes verdes, aqueixes que se'n diu de saló, ja s'hi conformen més ab l'ambient de l'habitació, però es ab certes condicions.

En primer terme, es prudent establir dos torns de plantes, al objecte de que passin al aire lliure el mateix temps que estiguin tancades al interior, y encara, quan són a una habitació, es convenient, si no fa molt fret, que'ls toqui l'aire un xich cada dia, sense ser aire corrent.

Quan se treuen a fora, no convé portarles de sobte d'un lloch molt calent a un molt fret, car això fa molt mal a la circulació de la sava. Les fulles no's deuen regar, sinó rentarse, al menys un cop a la setmana, ab una esponja mullada, y la terra ha d'estar sempre humida pera donar vida a l'arrel.

Per últim, s'ha de tenir en compte que cada dia totes les fulles rebin la llum, per lo que serà con-

venient fer rodar el test de mica en mica, fins a donar tota la volta; si no les fulles que no toca la llum se moren y maten a les altres.

Tot això es més llarch d'explicar que de ferho y conserva les plantes tan fresques y gemades, com si acabessin d'arribar de cal jardiner.

LA CAMBRERA

Un "quinto" espavilat

Es en el moment que'l metge militar passa la visita:

Un quinto s'avensa:

—¿Quin mal tens?—li pregunta'l metge.

—Mal de coll.

—¿En quina companyia serveixes?

—Soch músich de la banda.

—Ah, aixís se comprèn el teu mal de coll. Això es una irritació causada de tant tocar, segurament.

—¿Quin remey me dona?

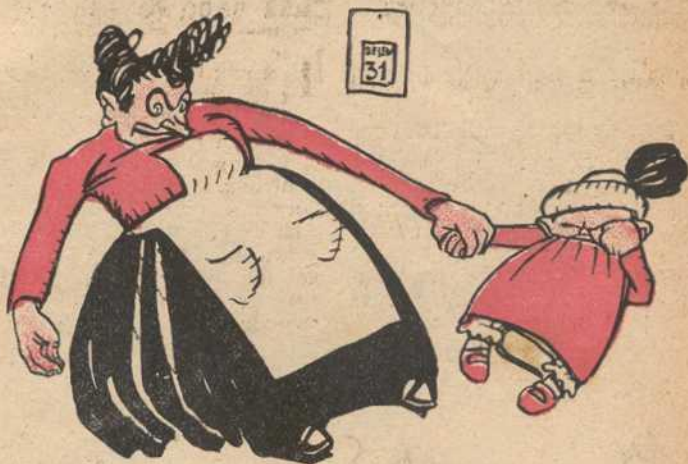
—Mira, estigat quinze dies sense tocar y't passarà'l mal.

El «quinto», tot content, se passa quinze dies de festa. Al cap d'aquet temps, el metge el dona d'alta, dientli:

—Ja pots tornar a tocar. Ja tens el coll prou resistent. ¿Quin instrument toques?

—El timbal, senyor metge.

JOAN CÁMARA

—Be, però ¿per què no hi vols anar al llit?

—Perquè'l meu germà m'ha dit que si'm fico al llit ja no'm llevaré fins l'any que ve.

¡Quina sort!

ENTRE Tots Sants y Manresa hi va haver un terrible topament de trens. Tots els passatgers varen quedar morts entre les desferres dels vagon, menys un home que, per una casualitat, va sortir de la catàstrofe sense ni una rascada tan sols.

Mentres tothom corria a extreure'ls morts d'entre les runes, l'home s'entretenia regirant estelles.

Al últim, de dessota d'un feix de

fustes esberlades, va treure un paraigues:

—Ay, gracies a Deu que l'he trobat. Me creya ben be que l'hauria perdut.

La gent que se'l mirava li va dir:

—Ja heu tingut sort, ja, d'escapàrvosen.

Y l'home, contemplant el seu paraigues, va exclamar:

—Sí ¡quina sort! ¡Dues vernilles trencades!

JEP DE LA MANXA

Coses que es bo saberles

Pera tallar el vidre sense diamant

Primer de tot, se ratlla'l tall que s'ha de fer, ab una pedra esmeril o una punta d'acer ben dur.

Després se mulla la linia feta al vidre y s'hi passa una punta de ferro ruenta al foch.

Abans de descobrirse que'l diamant tallava'l vidre, els vidrers ho feyen com hem explicat.

SALOMÓ

Les sabates estretes

EN una taula de cafè se parlava de calsat.

Un dels concurrents va explicar aquet fet:

—Vaig comprar-me unes sabates d'última moda; totes de xarol del més fi y del més lluent, y que feyen un goig que fins enlluernaven, solament que eren tan estretes que no me les vaig poder posar fins que les vaig portar tres o quatre vegades, pera acostumarhi el peu.]

JULI VERT

Versos comprimits

Un noy que era molt mo 2,
que crech que's deya Nar 6,
tenia'l cabell se 2
d'un color molt inde 6.

Estava bastant gras 7
y sense moure enre 9
jugava ab un cabas 7
al carter del Portal 9.

Son oncle's deya Ama 10
y sempre li duya alg 1
borrego de Carde 10,
que en Nar 6 menjava al p 1.

LL. ESCA DEPÀ

Un sust

UN home molt agarrat torna a casa, palit com un mort:

—¿Què t'ha passat que estàs tan groch?—li pregunta la seva dona.

—He tingut un sust terrible. Figurat que anava pel carrer ab en Llorens, y, tot de cop, s'ha desmaiàt de tal manera, que'm pensava que s'havia mort.

—Es clar que't deus haver espantat.

—¡Ja ho crech! ¡Figurat que'm devia un duru!

B. ROMA PESADA

La eterna cavalcada

Els tres Reys del Orient
cavalquen pel firmament
cada hivern una vegada,
prò en els somnis dels infants
hi cavalquen els Reys Sants
de cap a cap de la anyada.

Els tres Reys del Orient,
tots vestits d'or y d'argent,
obren gentils meravelles
y si corrent en la nit
ve que'ls flaqueja'l delit,
reposen en les estrelles.

Els tres Reys del Orient
a tothom deixen content,
car tenen tresors de sobres,
y saben de fer turróns
y juguines y bombons
ab pasta de bones obres.

Els tres Reys del Orient,
de tants anys com van corrent,
porten tan bella embranzida,
que mentres hi hagi un infant,
que dels pares sigui amant,
correran tota la vida.

J. MORATÓ

¿Quàn se varen inventar les joguines?

DE segur que'ls fills d'Adam y Eva ja n' tenien, sinó que a n'aquets no'ls hi devien portar els Sants Reys, car van trigar encara molts anys a néixer aquets personatges. Cain y Abel, abans de cometre aquell el crim ab el seu germà, devien jugar a cassadors, que es l'única cosa que devien veure fer al seu pare.

Després del Diluvi Universal, els nens de la familia de Noè devien ser els que inventaren aqueixa joguina que encara avuy està de moda que's diu *Arca de Noè*, ahont, com en la del Patriarca, hi hà una parella d'animals de cada especie.

Però, si tot això són coses que devien ser, en cambi, a Egipte, s'han trobat joguines dels temps dels Faraons. Són nines de fusta y terra cuita, despullades y vestides, tal com se fan avuy, y les egipcietes d'aquells temps hi juga-

La dida y el nen

ven y les hi feyen coudinar com si fos ara.

D'aquells grechs y d'aquells romans d'abans de venir al món Nostre Senyor Jesucrist, també se n'han trobat moltes joguines; es clar, que no jugaven ab vaporets, carrils, automòvils y aeriplans, perque allavors de tot això no

se'n coneixien; però no's divertien menys ab els seus carros, barcos, soldats, cercols, gladiadors, atletes, cocodrills, pilotes, etc. Y no parlem de les joguines dels nens y nenes de l'Edat Mitja, els quals se divertien, lo mateix que nosaltres, ab aqueixes apariencies de la realitat. Una joguina que va estar molt en boga en el segle XII, potser per les guerres que per un tres y no res se declaraven, va ser la dels cavallers que's batten.

Un noy y una noya del segle XII jugant a titelles

El lit

La fig. 1, treta d'un dibuix de l'època, representa un noi y una noya jugant a la batussa de cavallers; aquets, que són dos ninotets atravesats per uns fils, se mouen y accionen segons s'estirin o afluixin els fils, fins que un dels dos cau ferit a mort, pel cop de sabre del altre.

D'una nena de Nuremberg del segle XVII eren les nines y el mobiliari del grupu que forma la fig. 2. L'una fa de mare y l'altra fa de filla; els trajos, les robes, els mobles, són els que usaven la gent gran de Nuremberg en aquelles fetxes.

D'un segle més tart, o sia del segle XVIII, es el lit ab cortines de la fig. 3. Es al hivern y la nina està dormint, tot just treynt el cap pel damunt de la gira.

De la mateixa època es l'elefant que mou el cap de la fig. 4; lo que vol dir que rès es nou en aquet

món y que les figures de moviment que tant criden l'atenció als aparadors de les botigues, no són pas cosa d'ahir, sinó que fa més de dos cents anys que ja n'hi havien.

Aquesta ullada ràpida per les joguines històriques, fa creure que realment la primera joguina va néixer ab el primer nen, y no diem ab el primer home, car el primer home, el pare Adam, va néixer que ja era gran, que sinó també hauria tingut joguines.

UN PATGE

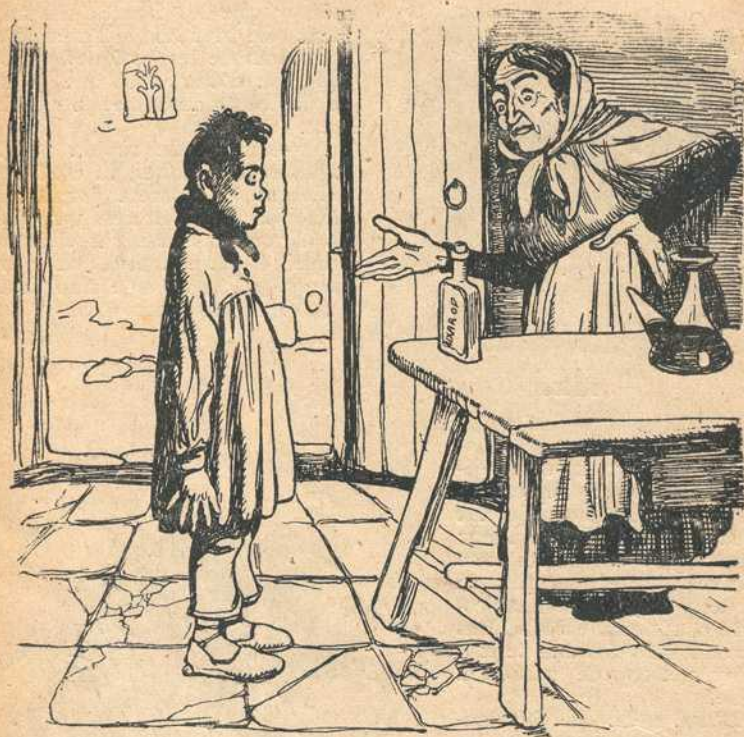

L'elefant y l'autómata

Consells que han deixat escrits els Reys, als meus fills petits

El nen pobre, abandonat,
té al cel un lloch senyalat.
Si se li dona redós
el lloch s'aixampla per dos.

R. SURINACH SENTÍES

En Tanasi es dels "vius,,

LA mare den Tanasi era estalviadora de mena, cosa que no es censurable, sinó molt al contrari.

El seu afany d'estalviar, sense arribar als excessos de l'avància, li feya treure economies de totes les coses.

Un dia que en Tanasi tenia tos, va enviar a cercar el metge; (s'ha d'advertir que'l metge tant cobrava per una visita com per cent, perquè a can Tanasi estaven aconductats).

El metge va receptar un xarop, que en Tanasi havia de pendre a cullerades cada tres hores.

En Tanasi va anar a buscar el xarop y l'apotecari li va fer pagar una pesseta pel xarop y quinze cèntims per l'ampolla.

La mare den Tanasi se va disgustar molt ab el seu fill, porque havia gastat els quinze cèntims de l'ampolla.

—Donchs ¿còm l'hauria portat el xarop?—va preguntar aquet molt innocentment.

—¡Tanasi, no sies tant tanasi! No tenies cap necessitat de portarlo. No ha dit el metge que havies de pendren una cullerada cada tres hores? Donchs, anant a pèndrela a cal apotecari estàvem en paus y hauriem estalviat els quinze cèntims de l'ampolla.

En Tanasi, comprenent la rahó de la seva mare, va penedir-se molt d'haver gastat inútilment aquells quinze cèntims.

—May tindràs cap diner!—li deya la bona dona.

—Ja no hi tornaré més—va somicar ell.

Y aixís va acabar la cosa. En Tanasi's va curar de la tos y no's va parlar més de l'assumpte, per lo que'l noy va tornar a sentir-se completament felís. Y en veritat que ho era de felís en Tanasi, d'ensà que'l seu pare havia comprat aquell ase tan vistós y tan treballador.

Mirèu si n'era de treballador, que cada dia'l feyen anar a mercat, a

una hora lluny, carregat ab les sarries plenes de verdura. Al tornar, com que no portava càrrega, el pare den Tanasi hi pujava a cavall, y els diumenges, com que a la tarde no havia d'anar a l'hort, en Tanasi ho aprofitava pera donar un passeig, muntat dalt de l'ase.

Però, darrera d'un gust sempre ve un disgust. El treball excessiu que feya'l pobre ase, va perjudicarli aviat la seva respectable salut. Va comensar per no voler palla y va acabar per no voler ni ciyada ni garrofes.

—¡A veure si li haurem de donar pollastres rostits!—s'exclamava el pare den Tanasi.

Però, veyent que la bestia no millorava y que arribava a una pila de graus de temperatura, va decidirse a enviar a buscar el menescal.

El menescal se va mirar l'ase, li va fer ensenyar la llengua, y, posantse les ulleres, va receptar una bona purga pera l'ase malalt.

En Tanasi va ser l'encarregat d'anarla a buscar.

L'apotecari va fer la purga, la va posar en una ampolla y la va entregar a n'en Tanasi, dientli:

—Aquí tens la purga.

—Quànt val?

—Sis rals del remey y quinze cèntims de l'ampolla.

—¡Ca, barret!—va dir en Tanasi.

—¿Què vol dir ca, barret?

—Vol dir que'ls quinze cèntims de l'ampolla us els dibuixarèu. Doneume la purga sense l'ampolla.

—Però ¿ahont vols portarla, a la butxaca?

—No, però me la pendré aquí mateix y estalviaré els quinze cèntims.

L'apotecari's va posar a riure al sentir aquesta tonteria, però, mentres ell reya, en Tanasi va agafar l'ampolla y, ab un segón, se va beure tota la purga y va sortir de cal apotecari.

Al arribar a casa seva, la seva mare li va demanar el remey pera l'ase.

En Tanasi va somriure, y, ab tota la santa ignocencia, va respondre:

—Ja me l'he presa.

—¿Què dius ara!

—Sí, mare; pera estalviar els quinze cèntims de l'ampolla...

Y no va poder acabar, perque, tot d'una, el ventre se li va revolucionar y tingué de córrer més que depressa al lloch que els meus lectors m'excusaran d'anomenar.

J. MARRUJA

DIA DE REYS

Es la diada dels Reys
una festa molt ditxosa,
tota plena d'ilusions
pels cors infantils, que s'obren
com les fulles d'un jardí
en la primavera hermosa.
Tots somien els Sants Reys,
aixís els ríchs com els pobres;
les joguines y'ls presents
com la més preuada joia.
Per tots un recort tindrán;
mes de son amor en prova
els seus juguets més bonichs
serán, no pels que en l'escola
tenen sempre el primer lloch
y guanyan premi a tot'hora,
sinó pels que són humils
y tenen l'ànima bona.

MARÍA JUNCEDA

El fus encantat

VUSAQUI que hi havia una vella, que la gent s'havia posat al cap que era una bruixa. ¡Pobre dona, y que n'hi costava això de disgustos!

Uns asseguraven que l'havien vista sortir a les dotze de la nit per la xemeneya, volant a dalt d'una escombra; altres que cuinava ab el greix de les criatures que matava.

Un dia caigué malalta y sòrt tingué que la Caterina la va recullir a casa seva o sinó la pobre dona hauria mort com un gos.

La Caterina—que no tenia ningú, vivint sols del seu treball—se la posà a casa seva.

Malgrat els seus cuidados, la pobre vella morí. Però, abans d'entregar la seva ànima al Senyor, li digué:

—Caterina, tu has sigut bona minyona, m'has recullit y m'has cuidat.

Jo't vuy deixar una cosa pera que estiguis contenta de mi. Al cap de tres dies del meu enterro ves a la gruta del Montsech y allí hi trobaràs un fus encantat que deu ferte rica y felis. Ja sé que us estiméu ab el fill del metge, però, com que tu ets pobre y el seu pare es un avar, no t'hi podríes casar. Es per això que vuy que vagis a buscar la teva fortuna. Una cosa t'advertixo. No tens pas de dir a ningú d'aquet poble ahont vas, ni a n'el teu estimat. Sies felis. Adeu.

Dites aquestes paraules, la velleta morí.

Un cop verificat l'enterro, la Caterina se vengué els mobles y's posà en camí. Al cap d'un quant temps de caminar trobà una vella que li demanà caritat. La Caterina li donà la meitat de les seves provisions.

Al mateix moment la vella se transformà en una fada, la qual li digué: —Jo ja sé ahont vas, estimada Caterina; no't faltaran perills, però com que no vuy que sigui dit que la fada de la Fè, hagi deixat de recompensar una bona obra, te regalo aquet bastó. Sempre que necessitis alguna cosa, donant dos cops a terra sortirà lo que desitgis. Però t'adverteixo, si dones més de dos cops, no sols no obtindràs lo que vols, sinó que també seràs castigada per la teva desobediència.

Caterina donà gracies a la fada, però aquesta desaparegué abans de que la noya podés complir ab els seus desitjos.

Caminant, caminant, trobà una altra vella que també li demanà caritat. Caterina li donà el reste de ses provisions, no reserventse per ella només que dos talls de pa y mitja butifarra. Com l'altra, aquesta vella se declarà ésser la fada de l'Esperansa, la qual li donà una ampolleta d'aigua, y li digué:

—Tirant una gota d'aigua damunt lo que vulguis, per rabiós que sigui, faràs que se t'agenolli als teus peus y te dongui tot lo que vulguis. Però, si per un moment arribes a dubtar de l'eficacia d'aquesta aigua, o si, perque fassi més be l'efecte, tires més d'una gota, seràs castigada.

Dit això, desaparegué.

Al cap de poch, tornà a trobar una tercera fada, la qual li demanà caritat. La Caterina li donà tot lo que tenia.

La fada, ja transformada en senyora, li digué:

—Totes les meves germanes t'han fet diferents dons. Jo, que soch la fada de la Caritat, te'n vuy fer un altre. Sempre que tinguis algún perill o sempre que vulguis alguna cosa, no tens que fer sinó bufar dues vegades en aquet flabiol. Però si, dubtant, bufes més de dues vegades, seràs castigada.

Dit això, desaparegué.

Ab aquestes se feu nit y la Caterina se trobà sola en mitg d'un bosch. Agafà'l bastó y donà dos cops a terra. Al moment, comparegué la fada de la Fè.

—Què vols?

—Voldria una caseta, pera poder passar la nit.

Encara no havia dit això, que's trobà dintre d'un castell grandiosissim.

Lo primer que feu fou anar a la capella a donar gracies a Deu. Després al menjador y sopà. Havent sopat se'n anà'l llit.

L'endemà matí, quan se despertà, se trobà en mitg d'un bosch.

Per aquells voltants vegé un pastor:

—Pastoret, bon pastoret: ¿sabries dirme ahont es la gruta del Mont-sech?

—Ay pageseta, la bona pageseta, no hi vagis pas, perque'ls dotze lleons que guarden l'entrada se't menjarien!

Després continuà el pastor:

—Mira: puja a dalt de tot d'aquesta montanya y hi trovaràs lo que busques. Quan comensis a pujar, sentiràs tres bofetades terribles.

La Caterina donà gràcies y anà caminant.

—¿Còm ho faré—pensà—pera lliurarme de les bofetades?

Al moment va donar dos cops ab la vara de la Fè, y comparegué la fada.

—Mira—li digué,—ves arrossegante y aixís les bofetades no't tocaràn.

Caminant, caminant, trobà un riu llarguíssim y molt ample, tot plè de foch y d'aigua. Era tan ample que, pera atravessar-lo, se necessitaven tres dies y tres nits.

—¿Còm ho faig?—se digué la Caterina.—Provem si el flabiol de la fada té tanta virtut com diuen.

Y se posà a bufar. Però com que no ho feya ab l'esperansa de que li sortís lo que ella volia, bufà tres vegades, en lloch de dues y... se trobà convertida en estatua de pedra.

Ab aquestes, tornem al poble de la Caterina, la qual deixarem encantada.

El metge un dia cridà al seu fill y li digué:

—Fill meu, tu ja tens vint anys, y ja es hora de casarte. Mira, la filla del notari, que es un bon partit, s'ha enamorat de tu. Sols te dono un mes pera que reflexionis.

—Parè meu. Fa tres anys que vaig donar promesa de casament a la Caterina... y de cap manera voldria deixar de complirla.

—Però, noy, la Caterina ja'n fa mes de dos que se'n va anar sense que ningú a n'aquestes hores ne sàpiga res. Lo més segur es que deu ésser morta.

Com que'l fill del metge estava una mica enfadat ab la Caterina, perque se'n havia anat sense dirli, y com que'l millor remey pera refredar el carinyo es l'ausencia, el fill del metge, pensà:

La filla del Notari, es molt maca... es un bon partit. Si un altre dia veig a la Caterina, li diré que la gent deya que era morta, y en paus.

* * *

Hem deixat a la Caterina encantada. La fada de la Ciència, que es la reina de les fades, sabent les virtuts de la Caterina, anà a desencantarla.

Un cop ho hagué fet, li digué:

—Té, agafa aquest anell, sempre que'm necessitis no tens més que mirarlo y vindré al moment. Jo soch la fada de la Ciència, o sia la regina de les fades.

—Donya Ciència, feume la gracia de que pugui atravessar aquet riu.

La Ciència, descrigué un cercle en l'aire ab la seva vareta y al moment sortiren uns grans aucells.

—Té, puja en aquestos aeriplans (tal era el nom dels aucells) y te portaran d'un costat al altre.

Al cap de poch minuts, se trobaven a l'altre costat de riu.

—Trenca una nou d'aquest arbre—digué la regina de les fades—y donamela.

D'aquella nou ne sortí un automòvil vermell, hermosissim.

La Caterina, ab un obrir y tancar d'ulls, se trobà a la vora de la gruta.

—Aqui ha acabat la meua missio—digué la Ciència.—Ara toca a les altres protectores teves fer el miracle.

A n'els lleons no feu més que tirarlos dues gotes de l'aigua meravellosa, y al moment li deixaren el pas lliure.

Encara no s'havia lliurat dels lleons, quan un vol d'àligues se li tiraren a sobre. La Caterina se posà a tocar el flaviol, y, al moment, se senti una música armoniosissima que feu fugir espantats als aucells, els quals volaren en totes direccions.

Buscà en tots indrets, y no trobà res.

Desconsolada, se disposava a entornarsen, quan vegé un vell paralitich, que li demanà caritat.

Caterina se posà a mirar l'anell pera demanar l'auxili de la Ciència.

Aquesta hi corregué desseguida. Preparà certs medicaments y al moment el paralitich fou curat.

La Ciència prengué la paraula:

—Tu, Caterina, has sigut creyenta y fervorosa. Has practicat el de

de la Fè, creyent sempre en l'existència del fus meravellós en aquesta gruta; has practicat l'Esperansa, esperant sempre y no desconfiant may. Has tingut Caritat, perquè lo primer que has fet ha sigut socórrer a totes nosaltres. Per això ara vuy enriqueix ab un altre dò. No esperis casarte ab el fill del metge del teu poble, perquè ja es casat ab la filla del notari. Ell no ha tingut ni perseverancia en la Fè jurada, ni ha tingut Esperansa, ni ha practicat la Caritat. Era indigne de tu, y per això nosaltres hem procurat apartarten. Destinem a un altre per ésser el teu espòs. ¿Sabs aquell pastor, al qual demanares noticies? Era un Geni disfressat. Era Cupit, o el Geni de l'Amor. Càsathi. Jo faig dò als teus fills de ésser els deus de la Ciència y de la Virtut.

Caterina aixís ho feu, se casà ab l'Amor. Tingueren fills y nets y una llarga descendència.

Entre sos descendents, uns l'Església els venera en el nombre dels seus Sants, altres han sigut fundadors de Congregacions religioses, i altres bisbes y sabs sants Pares, qui es un sabí metge, qui inventa'l telègraf, un altre ens assombra ab el telefon o el fonògraf, el de més enllà ens dona el cinematògraf, qui inventa el telègraf sens fils...

Caterina se casà y ¿què son aquestos Sants y sabs que poblen la terra, sinó fruits de la unió de les Virtuts, la Ciència y l'Amor?

JOSEPH GANIGUÉ Y ROS

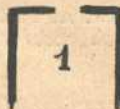

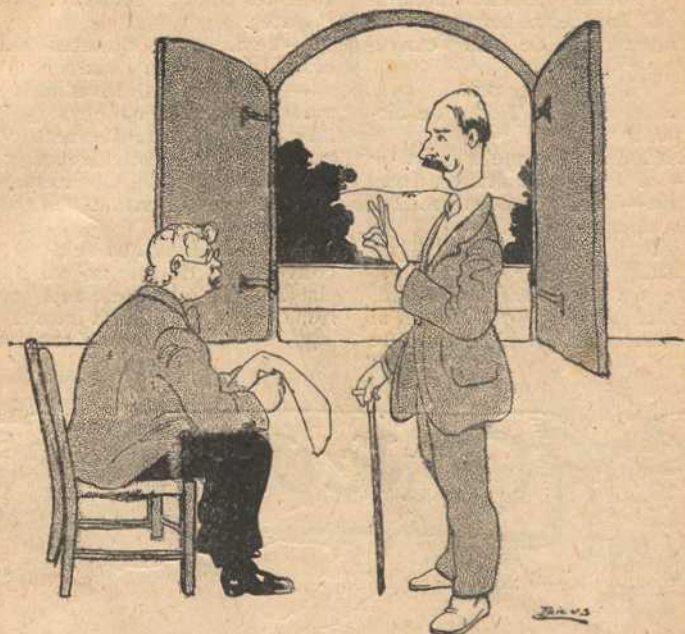
ENTRETENIMENT

Els amos d'aquets tres castells estaven renyits, y tots tres tenien terres vehines en la part baixa del plànol, això es; el senyor del castell n.º 1, tenia el terreny senyalat ab el n.º 1; el senyor del castell n.º 2, tenia el terreny n.º 2 y el senyor del castell n.º 3, el terreny n.º 3.

Els senyors cada dia anaven a les seves terres y procuraven no creuar-se may pera no veures les cares.

¿Per ahont pasaven pera anar y venir d'un lloch al altre?

—He caminat més de tres lleugues y encara no m'he cansat gens.

—¡Tonto! A mi, estantme aquí assegut, m'ha succeït lo mateix, sense tenir de caminar gens.

Una casa barata

EN Joan Buscapis, s'estava llegint el diari ab molta atenció, quan, tot d'un plegat, s'aixeca de la cadira, exclamant.

—¡Ja he trobat casa!

—¡Gracies a Deu!—va dir la seva senyora.

Y en Joan Buscapis va llegir a la seva esposa el següent anunci: «Magnífica casa per llogar, voltada de jardí, ab totes les comodi-

itats a gust del llogater, per 50 pessetes al mes».

—¡Noy, que barata!

En Joan Buscapis se'n va anar a trobar al propietari:

—Venia a llogar la casa.

—Molt be, però vostè ja deu saber que tot va de compte del llogater?

—Sí, senyor; ja ho diu l'anunci, a gust del llogater. ¿Hi hà gas?

—Si vostè vol, se'n hi pot posar.

—¿Y aigua?

—Ah, això sí. La riera es molt

aprop y només que féntse-la canalisar... El llogater té tot el dret de fer l'instalació de les canyes-ries.

—¿Hi hà water closset?

—També té vostè'l dret de fèr-senhi posar.

—¿Caram, si que me'n dotia de drets!—va dir, escamat, en Joan Buscapis.—Y el jardí ¿es gran?

—Oh si, molt gran.

—Hi han plantes y arbres ¿no es veritat?

—No; ara com ara no n'hi han, però vostè pot fer y desfer com si fos a casa seva. Já li he dit que

totes les comoditats són a gust del llogater.

—Veyam: ¿Y quàntes habitacions hi hà en la casa?

—¿Habitacions? No n'hi hà cap, y de casa ¿encara menys! ¿Còm li haig de dir pera ferli entendre? ¡Fa una hora que li estich repetint que tot va a gust del llogater! ¿Còm voldria tenir la casa al seu gust, si ja fos feta?

En Joan Buscapis se'n va anar convensut... de que no cal fiar en els anuncis que ofereixen *barat-res*, com el de la casa barata.

KARPANTA

III CONCURS D'«EN PATUFET»

El die anunciat, va verificarse en la nostra Redacció el sorteig entre'ls concursants que havien encertat nou mots.

Al acte hi varen assistir tres dels quatre guanyants.

La bonica nena Maria Boter va ser la escullida pera treure les papetes, resultant guanyador del primer premi el nen Joseph M.ª Castells, també present, el qual, acte seguit rebé el magnífich tir al blanch que **El Ingenio** va oferir pera aquet Concurs.

En PATUFET va resoldre que'ls tres restants obtinguessin premi tots tres, consistents en dos bonichs llibres de contes pera cada un d'ells.

Als quatre distingits preguem que enviïn, com més aviat millor, els seus retrats pera publicarlos en el periòdich.

A tots grans enhorabones.

PRÓXIMAMENT UN NOU Y INTERESSANT CONCURS

Un acudit den Elepadols

EN Llepadols se mirava com la seva mare tallava la llangonissa. Veyent que feya'ls talls molt prims, va atrevir-se a interrogarla:

—Digui, mare: ¿per què fa'ls talls de llangonissa tan prims?

La seva mare, no sabent quina

raho donar, va respondre al seu fill.

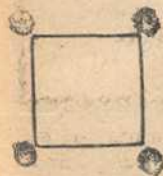
—Els faig prims perque la llangonissa, quant més prima's talla, més bona es.

—Aixis ¿aquets talls prims són més bons que'ls groixuts?

—Ja ho crech.

—Donchs dónguimen un dels que no són tan bons.

SKIFFT

Hi havia una bogadera, que tenia un safreig y el volia aixamplar de tal manera, que sense tocar els 4 arbres que'l limitaven resultés de doble tamany superficial però també de forma quadrada. ¿Veyam qui de vosaltres sabrà trobar la manera?

Totes les solucions.—A. Domènech, germans J. y P. Martí, J. Julibert, germans Avelina y J. Curet, P. Ruch, germans J. y G. Guardiola, P. Comaposada, M. Caballero, F. Marxuach.

Tres solucions.—R. Jordà, J. Picra, E. Palau, J. Justos y germans, J. Gual, germanes Angeleta Mas, J. Alad, Montserrat Rodón, Rosa Güell, germans Roseta y A. Norell, E. Bach, germans Dolors y M. Riera, J. Monné, germans Carmeta y G. Soler, J. Sans y germans, germans P. y N. Tereseta, germanes Roseta y Mercés Bosch, germans M. y L. L. Guitart, Agneta Serra.

¶ Dues solucions.—V. Bachero, J. Casademunt, P. Mas, Roseta Moré, C. Mani, Rosa Barneda, A. Comes, A. Gracia, D. Castells, J. Rovira, D. Plandolit, J. Just, M. Torrens, R. Corominas, A. Badia, J. Almirall, germans Pepeta y Antón Durán, F. Sirvent, E. Eugui, germans F. y Francisqueta Vives, J. Sistané, J. Mari, P. Palau, J. Pomarés, E. Magrané, Pepeta Sentís, E. Caseras.

Una solució.—Pilar Vila y germana, J. Massana, A. Torrents, F. Tormo, J. Puig, Pilar Quinquer, M. Laribal, J. Bernadell, germans J. y J. Surrallès, F. Gras, Magdalena Tort, F. Regàs, J. Sinca, germans J. M.^a y Maria Molins, Montserrat, J. Vergés, germans F. y A. Cirera, R. Solà, germans G. y J. Sayol, Dolors Setoain, J. Justes y germans, F. Rita, H. Vericat, E. Camilla, germans J. y F. Forés, R. Negre, J. Poch, Alba Dalmau, P. Frigola, J. Pagès, F. Esteve, S. Trescents, Clapès, germans L.L., D. y J. Pou, S. Torrents, Batlle y Pou, J. M.ª Cabané, germans M. y A. Bassols, Maria Farrer, A. Sohemba.

ENDEVINA, ENDEVINETA

CREU LOGOGRIF

6 5	negació
1 7	arbre
1 2 3 4 5 6 7 8 9	nom de dona
1 2 4 2 9 6 3 5 6	nom d'home
4 2	nota musical
8 9	» »
1 9	aliment
3 2	planta medecinal
6 7	adverbi de negació
8 5	article
3 5 6	nom d'home
4 7 3 9	» de dona
1 2 4 2 3	» d'home
9 6 3 5 6 7	» »

ENDEVINALLA

Quan jo neixo, mon germà's mor;
si ell no morís jo no seria,
y quan ell neix, es allavors
que moro jo tot desseguida.

TARGETA

TERESA BUG

Combinar aquestes lletres, de manera que's llegeixi el nom d'una comedia catalana.

A. VALLMAJÓ

XARADA

Un nen deya a una senyora:
—Primera-primera, mira
que segona aquella noya
que vermelleja a la prima.
—Si que fa goig, va respòndreli:
de gust me la menjaria.
La total es una fruita
que es molt bona y molt petita.

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN EL NÚMERO ANTERIOR

A la targeta: La teta gallinaire —A la xarada: Viola—Al rombo: Salou.—Al gero-glífich: No hi hà rosa sense espina.

SUPLEMENT ILUSTRAT de

EN PATUFET

Continúa repartintse unes boniques postals de la Colecció Zoològica del Parch.

La d'aquet número es el Dromedari.

Segueix publicantse la interessant novela

Noves aventures den Massagràn

den Joseph M.ª Folch y Torres

ab ilustracions den Junceda.

Preus de venda y subscripció:

En Patufet, solt, 5 cèntims.—**En Patufet**, ab el *Suplement*, 10 cèntims.—**SUPLEMENT**, solt, (No's ven).

Suscripció al *Suplement* { 2'50 ptes. a Barcelona
3 " a fóra
tenint dret a suscriures sols els que ja ho estigum al setmanari.

CAMISERIA Y CORBATERIA

DE

JAUME SANS

Boqueria, 32.—BARCELONA

Als nens y nenes que comprin a la Casa
se'ls obsequiarà ab una bonica postal.

ESPECIALITAT EN LES CAMISES A MIDA

LA GRAN ARRENCADA

